

РЕШЕНИЕ

№ 2630

гр. София, 15.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.05.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Емилия Русинова, като разгледа дело номер **1640** по описа за **2012** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу Решение от 09.12.2011г. по НАХД №11663/2011г. по описа на СРС, НО, 22 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-2201950/13.01.2011г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – [населено място], с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева за неизпълнение на задължително предписание по чл.404, ал.1, т.1 от Кодекса на труда (КТ), в нарушение на чл.415, ал.1 от КТ.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено при съществени нарушения на материалния закон и съдопроизводствените правила – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1, и т.2 от НПК. Касаторът твърди, че наказващият орган не е обърнал внимание на факта, че на лицето Р. Х. не се дължи изобщо плащане на обезщетение за неползван годишен отпуск на основание чл.224, ал.1 от КТ. Във връзка с дадени предписания по отношение на Р. Х. са били издадени и други наказателни постановления. Представено е съдебно решение по гражданско дело, водено между страните [фирма] и Р. Ц. Х. с предмет дължимостта на обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ и чл.128 от КТ. Касаторът твърди, че решението е влязло в сила на 30.01.2012г. Наложена санкция се явява наложена няколко пъти за едно и също нещо, което е недопустимо. Съдът въобще не е направил анализ на протокола от направената

проверка, дали има достатъчно доказателства, които да подкрепят записаните в него нарушения.

В съдебното заседание касаторът, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата.

Ответникът, чрез процесуалния си представител моли жалбата да бъде оставена без уважение, а решението потвърдено като правилно и законосъобразно.

СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Първоинстанционният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата страна на спора. Приел е, че [фирма] е имал, сключен трудов договор с лицето Р. Ц. Х.. След извършена проверка от органите на Дирекция „ИТ“ - С. на дружеството, в качеството му на работодател е дадено задължително за изпълнение предписание в протокол за извършена проверка, според което на Р. Ц. Х. да се изплати парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. Протоколът с предписанията е връчен на 08.10.2010 г. и не е бил обжалван. При последваща проверка на [фирма] през месец ноември 2010 г. е констатирала неизпълнение на даденото задължително за изпълнение предписание под № 13 в протокола. Срокът за изпълнение е изтекъл на 08.11.2010 г. До приключване на последващата проверка не са били представени платежни документи, удостоверяващи изпълнението на предписанието. Бил съставен АУАН, въз основа на който издадено процесното наказателно постановление.

От правна страна съдът е приел за установено по категоричен и безспорен начин, че деянието е нарушение по чл. 415 ал.1 КТ, доколкото работодателят не е изпълнил задължително за изпълнение на предписание, дадено му на основание чл. 404, ал.1, т.1 КТ под № 13 в протокол за извършена проверка, връчен на 08.10.2010г., чийто срок за изпълнение е изтекъл на 08.11.2010 г. Предписанието не е било обжалвано в законоустановения 14-дневен срок и е влязло в сила, затова към 08.11.2010г. е трябвало да бъде изпълнено. При служебната проверка на атакуваното постановление съдът не е открил съществени процесуални или материално-правни пороци, които да доведат до неговата отмяна - доколкото наказателното постановление е издадено от компетентния за това орган, при спазване на предвидените от закона формални предпоставки за това, при спазване на предвидената от закона процедура, като притежава изискваните от закона реквизити и санкционира реално извършено от санкционираното лице деяние, което представлява административно нарушение.

Съгласно чл.218, ал.1 и ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

Настоящата касационна инстанция споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи. АУАН и НП са издадени при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон. Тъй като дадените задължителни предписания, с връчения на 08.10.2010г. протокол за извършена

проверка от служители на Д"ИТ" са били влезли в сила и не са предмет на оспорване по делото, първоинстанционният съд не е бил длъжен да изследва обстоятелствата, констатирани при проверката, извършена на 16.09.2010г., 24.09.2010г., 06.10.2010г. и 08.10.2010г. В самия протокол са посочени сроковете и органите, пред които предписанията могат да се оспорят по административен и съдебен ред, но работодателят не се е възползвал от правото си на жалба, поради което предписанието по т.13 е влязло в сила на 23.10.2010г. Допълнително преразглеждане на неговата правилност и законосъобразност в процеса по обжалване на издаденото след това наказателно постановление е недопустимо и противоречи на принципа за валидиране на административните актове, след изтичане на предвидените преклузивни срокове за оспорването им. Макар предмет на настоящото производство да не е дължимостта от страна на [фирма] на обезщетението за неползван платен годишен отпуск от Р. Х., а неизпълнението на даденото от Д"ИТ" задължително предписание, за пълнота на изложението следва да се отбележи, че и с приложените към касационната жалба доказателства касаторът не доказва, че обезщетение за неползван платен годишен отпуск не й дължи, така, както твърди. С приложеното Решение от 24.11.2011г. по гр. д.№9219/2011г. е осъдено [фирма] да заплати на Р. Ц. Р. (със същото ЕГН като Р. Ц. Х.) на основание чл.224, ал.1 от КТ сумата от 49.07 лева – обезщетение за един ден неползван платен отпуск за 2009г. и 2010г., като отхвърля иска за разликата до пълния предявен размер от 820 лева. Освен това, няма данни дали решението е влязло в сила, така като се твърди в касационната жалба. Приложени са заповеди за ползвани от Х. дни платен отпуск за 2009г. и 2010г., но няма данни на колко дни общо платен годишен отпуск е имала право през тези години, за да може съдът да прецени, че евентуално целият отпуск е бил използван и обезщетение не се дължи при прекратяване на трудовото правоотношение.

Неоснователно е възражението, че са наложени няколко санкции за едно и също нарушение. Видно от Решение от 15.07.2011г. на СРС 1-ви състав по нахд №8553/2011г. е издадено и отменено на първа инстанция НП №22-2201970/05.11.2010г., което се отнася за друго нарушение по отношение трудовите права на същото лице – едностранно изменение на трудовото правоотношение на Р. Х., представляващо нарушение по чл.128, ал.1 от КТ.

По така изложените съображения и на основание чл.221, ал.2, предл. 1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XII КС

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 09.12.2011г. по НАХД №11663/2011г. по описа на СРС, НО, 22 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-2201950/13.01.2011г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” –гр. С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева за неизпълнение на задължително предписание по чл.404, ал.1, т.1 от Кодекса на труда (КТ), в нарушение на чл.415, ал.1 от КТ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.